
Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

ZÁŘÍ, ŘÍJEN 2009

VERONIKA ŽILKOVÁ

hraje hlavní roli ve hře Mariny Carr U Kočičí bažiny.

Premiéra

Marina Carr U KOČIČÍ BAŽINY

By the Bog of Cats

*Kdo lásce až příliš se vzdá, že spálí mu srdce ten žár,
ten nedojde chval ani štěstí.*

Euripidés / Médeia

Překlad: **Šárka Císařová a Olga Bártová**

Režie: **Martin Čičvák** / Dramaturgie: **Roman Císař**

Scéna: **Tom Ciller** / Kostýmy: **Nina A. Stillmark**

Hudba: **Petr Kofroň**

Hrají: **Veronika Žilková, Vladimír Kratina, Gabriela Vránová,
Lenka Skopalová, Stanislav Zindulka, Matěj Dadák, Jaroslav
Plesl nebo Vojtěch Kotek, Marika Šoposká, Ivana Wojtylová,
Klára Šabaková nebo Johana Krůčková, František Skopal,
Stanislav Štícha.**

Premiéra 14. září 2009

Nina A. Stillmark výtvarnice kostýmů

Nino, narodila jsi se v Německu, žiješ v Berlíně, pracuješ jako kostýmní výtvarnice. Kde a co jsi studovala?

Než jsem nastoupila do školy, pracovala jsem několik sezon v dílnách Komische Oper v Berlíně jako dámská krejčová. V letech 1991 – 1998 jsem studovala obor scénografie a kostým na Vysoké škole umělecké v Berlíně-Weißensee u profesora Wolкера Pfüllera. Tam už nešlo jenom o krásné šaty,

ale taky o text, prostor, světlo a hudbu. V roce 1999 jsem začala studovat filmovou scénografii na Vysoké škole filmu a televize Konrada Wolfa v Postupimi Babelsbergu u profesora Hollera (m.j. architekt filmu *Sonnenallee*). Od té doby pracuji v Berlíně víc pro film a v Čechách naopak víc v divadle.

V Činoherním klubu jsi s režisérem Martinem Čičvákem připravila už řadu inscenací (*Vojcek, Proces, Jméno / Noc zpívá své písně, Dámský krejčí, Amfitryon, U Kočičí bažiny*). Jak jste se potkali?

V roce 1993 jsem v rámci stipendia Erasmus odjela studovat do Dartingtonu v jižní Anglii – to místo a školu zná jen málokdo. Pro mě byl ten pobyt zásadní v tom, že jsem tam potkala Martina. Studoval tehdy režii na JAMU v Brně. Poprosil mě, abych mu pomohla s hrou Jeana Geneta *Služky*. Na rozdíl od anglických studentů a profesorů Martin měl k hercům výhrady. Měl o podobě inscenace jasnou představu. Tři jeho herečky takovým způsobem do té doby nepracovaly. Byly neuvěřitelně motivované a tvrdě zkoušely. Úspěch mu dal za pravdu – naše inscenace byla vybraná na divadelní festival do Edinburgu.

Naší další inscenací byl Brechtův *Baal* na JAMU. Moje znalosti češtiny (mléko, máslo, chleba a zmrzlina) nebyly takové, abych práci na přípravě inscenace zvládla. Přesto mě v Brně přijali velmi srdečně. Mojí záchranou bylo, že skoro všichni, s nimiž jsem spolupracovala, mluvili anglicky nebo německy, s ostatními jsem musela komunikovat pomocí výkresů a kreseb. Martin Čičvák pracoval s textem zcela svobodně, části seškrtal a jiné dopsal. Neměl k Brechtovi takovou úctu, jako máme my Němci, a to na mě udělalo dojem. Vytvořil úplně nové silné obrazy a tak vznikla mladá, svěží a silná inscenace. Později jsme společně pracovali také v Košicích, v Národním divadle v Brně, v Divadle Aréna v Bratislavě. Velkou oporou nám byla spolupráce s dramaturgem Martinem Kubranem a scénografem Tomášem Cillerem.

Jak se ti s Martinem Čičvákem pracuje?

Spolupráce s ním je vždycky velká výzva – je to náročné, nepokojné a často velmi spontánní, živé a inspirující, neboť Martin očekává hodně od všech spolupracovníků a obzvlášť sám od sebe. Práce s ním je vždy velmi intenzivní. Martinovi to rychle myslí, snadno se nadchne a má smysl pro humor. Má schopnost zapomínat na to špatné, a proto začíná každou novou inscenaci bez předsudků. Nechává se inspirovat mnoha věcmi. Vyzná se dobře v zahraničním divadle, ale také ve vážné hudbě a rocku. Je velmi muzikální, pro každou inscenaci má zvláštní hudební nápad. Často si nechává komponovat hudbu „na míru“.

Čím tě zaujala hra Mariny Carr *U Kočičí bažiny*?

Marina Carr líčí neuvěřitelně čistě a intenzivně silný životní příběh jedné ženy. V textu se objevují čitelné paralely s antickou *Médeiou*. Hlavní hrdinku opouští muž, celý život čeká na návrat své matky a tím se od ní není schopná odpoutat a zůstává tak celý život dítětem. Tato tematika je archaická, zároveň i děsivě aktuální. Nejvíc mě fascinovalo pozorovat, jak hlavní hrdinku Hester její přítel obětuje kvůli lepšímu společenskému postavení.

Když jsem se připravovala na tuto hru, četla jsem znova antické tragédie, ale i *Médeiu* Christy Wolf, nebo „*Materiál k Médeie*“ Hei-nera Müllera. Tyto silné texty mi pomohly pochopit, proč se Hester nemohla rozhodnout jinak.

Měla jsi příležitost podílet se také na inscenacích Ladislava Smočka a Ondřeje Sokola. Jaká to pro tebe byla setkání?

S panem režisérem Smočkem jsem spolupracovala na inscenaci *Impresário ze Smyrny*. Atmosféra byla velmi příjemná – klidná, vyrovnaná a inspirující. Nechává hercům prostor, aby svou roli našli a vyplnili. I on přesně ví, co jeho inscenace potřebuje. Tu komedii prvotřídně obsadil. Pro mě byla čest pracovat s herci, které znám z dětských filmů.

S Ondřejem Sokolem jsem se poznala na *Vojckovi*, kde hrál roli Ondřeje. Navrhovala jsem kostýmy do *Višňového sadu*, který režíroval v Divadle pod Palmovkou. Spolupráci s ním jsem si užívala, vládla tam rovnocenná a harmonická atmosféra. Pracuje velmi klidně a koncentrovaně.

Tvé kostýmy se během zkoušení proměňují v různých detailech. Dá se říct, že je hledáš do poslední chvíle?

Generálky jsou pro mě nejdůležitější. Kostýmy opravuju stále znova a znova, dokud nejsem spokojená. Některé problémy jsou vidět teprve, až když je všechno hotové, scéna i světla. Některé sedí okamžitě, na některých pracuju opravdu až do poslední minuty. Koneckonců není rozhodující počet mých úprav, ale výsledek.

Co tě k divadlu přivedlo?

Oba moji prarodiče byli herci, můj otec je režisér a matka žurnalistka. Díky tomu jsem se odmala o divadlo zajímala. Vyrůstala jsem v Berlíně, kde vždycky byla možnost vidět dobré inscenace různých divadel.

Která berlínská divadla bys nám mohla doporučit?

Určitě Volksbühne v Prateru a Maxim Gorki Theater, Deutsches Theater pro milovníky klasiky, Ostermeierova Schaubühne, Sophiensaele a Radialsystem V s moderním tancem, Komische Oper s moderní operou a baletem, ale taky Staatsoper Unter den Linden kvůli velmi dobré klasické opeře. V HAU 1.2.3. (Hebbel am Ufer) jsou k vidění vynikající hostující inscenace. Kromě toho se každým rokem v květnu koná přehlídka Theatertreffen, v únoru probíhá berlínský filmový festival a v srpnu Mezinárodní festival moderního tance.

Jak se ti líbí v Praze?

Vždycky se moc těším, když jedu do tohoto krásného města, kde mám kamarády, se kterými můžu pracovat. Je to pokaždé inspirující a osvěžující. Na Činoherním klubu si obzvlášť považuju kolegiální atmosféru a odvahu zkoušet něco nového.

Děkujeme za rozhovor a Michale Čičvákové za překlad (peh)

Návrhy kostýmů do inscenace U Kočičí bažiny

Petr Kofroň
hudební skladatel

Petře, co říkáte na rčení „Co Čech, to muzikant“?

Platí to asi tak jako: co Čech, to čtenář Bible, co Čech, to Švejk, co Čech, to simulant, co Čech, to záškodník, co Čech, to zloděj, co Čech, to čtenář Blesku.

Který český hudební skladatel je vám blízký?

U všech skladatelů si dovedu říct, odkud to brali, ale u Leoše Janáčka vůbec nevím, kde to vzal. Takže mi sice není „blízký“, protože je hodně daleko, genius mimo čas. Pak mám rád Josefa Suka a lituji, že se ve světě ještě neprosadil. A konečně mám osobní slabost pro brněnského Josefa Berga, humor, mystifikace, samozřejmě originalita.

Co vás přivedlo ke spolupráci s činoherními herci a režiséry?

1. Odpor k většinové české hudbě po roce 1945, neboť se v ní do nevábného balíčku zkombinoval český zápečnícký tradicionalismus, bezobsažná serióznost, politický oportunistismus a zkorumpo-

vanost penězi. V divadle se pohybovalo a pohybuje přece jenom mnohem více lidí čestných, odvážných a podivínských.

2. Soudobá hudba ztratila smysl a jakoukoliv hodnotu. Přesto se všichni na koncertě soudobé vážné hudby tváří, jako by něco hodnotili. Napsat autonomní skladbu, která by byla úplnou hovadinou, se ještě všichni bojí. Scénická hudba je pro mne osvobozením: díky tomu, že existuje v divadelním kontextu, nejsou na ni kladena „umělecká“ měřítka (která stejně už ve skutečnosti neexistují) a úplná hudební hovadina může v určitém divadelním kontextu skvěle „fungovat“.

Jak jste začal spolupracovat s Martinem Čičvákem?

Dělal v Plzni dvě opery, líbil se mi jeho „německý“ způsob divadla, líbilo se mi jeho „narativní“ nevidadlo (stačí, když někdo stojí a něco říká), vážím si jeho divadelní vzdělanosti a osobních souborů.

Čím na vás, autora scénické hudby, zapůsobila hra současné irské dramatičky Mariny Carr *U Kočičí bažiny*?

Četl jsem ji jako text na hranici smrti.

Jste spoluzakladatelem souboru AGON ORCHESTRA, jenž se víc než pětadvacet let věnuje současné vážné hudbě. Jakou tvorbou se v poslední době zabýváte a s jakým ohlaselem se setkáváte?

Kdysi jsme alespoň trochu splatili dluh poválečné světové hudbě a některým osobnostem české Nové hudby. Později jsme se dostali na pomezí rocku a vážné hudby (spolupráce s Filipem Topolem, Plastic People, DG 307). Poslední dobou mne spíše baví dělat hudbu na počítači. Mohu si dělat jakýkoliv remix, třeba tři kytary, pornoherečku, sbor tibetských mnichů, je to celé kokotina a provozně bych to stejně nedal dohromady.

Děkujeme za rozhovor (peh/rap)

Připravujeme

Miroslav Krleža LÉDA

/pracovní název/

Nic, k čemu může dojít mezi mužem a ženou, není tak důležité, aby bylo nutno si kvůli tomu rvát vlasy.

Překlad: **Irena Wenigová**

Úprava a režie: **Ladislav Smoček**

Dramaturgie: **Roman Císař, Vladimír Procházka**

Hrají: **Petr Nárožný, Dana Černá, Ondřej Vetchý,**

Nela Boudová, Mojmír Maděrič.

Premiéra v prosinci 2009

Doušky

Vážení diváci, cena vstupenek do našeho divadla je od nové sezony vyšší. Vstupenky stojí 320 a 290 Kč, cena vstupenky na stání zůstává 30 Kč. Slevy v hodnotě 50% poskytujeme na průkaz ZTP. Vstupenky na představení celoroční přehlídky amatérských divadel „Činoherní klub uvádí:“ stojí 90 Kč.

Od 1. září bude v budově divadla, po renovaci vstupní chodby, otevřena nová pokladna. On-line pokladna na www.cinoherni-klub.cz je pro Vás otevřena nonstop.

■ 17. ročník **Mezinárodního festivalu Divadlo** proběhne od 9. do 17. září 2009 v Plzni. Činoherní klub na něm 15. září představi Kunderovu **Ptákovinu** v režii Ladislava Smočka.

■ 1. září je hostem nového pořadu ČT2 *Báječná léta bez opony* herec a režisér **Ondřej Sokol**.

22. září můžete na ČT1 zhlédnout televizní hru *Zatmění všech slunců* s **Věrou Galatíkovou, Petrem Čepkem, Oldřichem Víznerem** (režie L. Ráža, 1987).

23. září vysílá Česká televize dokumentární pořad o **Jiřím Zahajském** pod názvem *Tak to byl Zahajda* (cyklus *Příběhy slavných*).

B. Hrabal: Něžný barbar
(režie Ivo Krobot, ČK 1981)

■ Od srpna se kinech promítá film Roberta Sedláčka *Muži v říji*, v němž hrají **Jaroslav Plesl, Jaromír Dulava** a další. **Stanislava Zindulku a Jaromíra Dulavu** je možné vidět ve filmu Dana Svátka *Hodinu nevíš*. Milan Cieslar natočil volné pokračování *Duše jako kaviár – Duši na talíři* hraje **Ondřej Vetchý**. 22. září bude premiéra filmu Marka Najbrta *Protektor*, s **Janou Plodkovou** v hlavní ženské roli.

■ Informačně-dokumentární středisko (archiv) Činoherního klubu se stalo členem národního střediska Sibmas – Mezinárodní organizace divadelních knihoven a muzeí.

■ Ve Slavonicích v Galerii UBU byla v srpnu otevřena výstava „Libor Fára a surrealismus“. Je součástí „Setkání ve Fárově domě: otec / dcera / vnučka,“ na němž se představují Isabela Fárová a Inès Příbíková.

Libor Fára, Zastavte čas, 1946, foto objektu

Josef Balvín

dramaturg, divadelní publicista
a historik, překladatel z němčiny
zemřel 16. srpna
ve věku pětadesátilet.

1945-49 studoval divadelní vědu a dramaturgii na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, byl dramaturgem Severočeského divadla v Liberci, 1953-65 dramaturgem Divadla na Vinohradech v Praze (tehdy Divadlo československé armády), 1969-72 pracoval v Divadle Za branou. V době, kdy nesměl působit v oblasti kultury, se začal intenzivněji zabývat překladatelskou činností. Podílel se na knize *Vídeňské lidové divadlo od Hanswurstu Stranitzkého k Nestroyovi* (1990) a *Knize o kabaretu* (1988), je autorem herecké monografie o Vlastimilu Brodském a Martinu Růžkovi. Publikoval v časopise *Divadlo*, později v samizdatových sbornících *O divadle*, po roce 1989 v časopisech *Svět a divadlo* a *Divadelní noviny*. Externě přednášel na katedře divadelní vědy FF UK a na Divadelní fakultě AMU. Podílel se na dramaturgii Pražského divadelního festivalu německého jazyka. Činoherní klub uvedl v roce 1994 v jeho překladu Wedekindovu *Lulu*.

15. října 2009 vyvrcholí oslavy padesátileté existence **Divadelního ústavu**.

Divadelní ústav byl zřízen ministerstvem školství 31. srpna 1959. Instituce byla utvořena ze tří do té doby oddělených složek: z Československého divadelního a literárního jednatelství (DILIA) byl vyčleněn Divadelní ústav spolu se Scénografickou laboratoří a zároveň z Hudební a divadelní agentury byla vyjmuta kancelář Divadelní žatvy. První sídlo Divadelního ústavu bylo v Ledeburském paláci na Valdštejnském náměstí v Praze 1. Od poloviny 70. let sídlí v barokním Manhartském paláci v Celetné ulici.

Divadelní ústav vznikl z potřeby zachytit intenzivně se rozvíjející poválečnou divadelní kulturu a řešit organizační otázky související s budováním sítě divadel, jejich financováním, přípravou divadelního zákona apod. Vedle hlavních vědecké, vydavatelské, produkční a další odborné činnosti (shromažďování materiálů, vytváření dokumentační fondů, budování divadelní knihovny, divadelní bibliografie, zajišťování zahraničních kontaktů atd.), se DÚ musel zabývat také aktivitami poplatnými tehdejšímu režimu a ideologii. V roce 1967 založil *Pražské Quadriennale*, z něhož se od té doby stala nejvýznamnější světová událost v oblasti scénografie a divadelní architektury. Publikace *Divadelní ústav 1959 – 2009* vyjde v říjnu letošního roku.

HOST ČINOHERNÍHO KLUBU

PAVEL SMETÁČEK & TRADITIONAL JAZZ STUDIO

Je tomu jedenapadesát let, kdy se konal první koncert Pavla Smetáčka a jeho Traditional Jazz Studia Ve Smečkách 26.

Neděle 20. září 2009

Mezi přítomnými hudebníky budou i pamětníci tehdejšího vystoupení – kromě **Pavla Smetáčka** také **Antonín Bílý, Luboš Zajíček, Jaroslav Fuksa, Ivan Smetáček** a další. Součástí koncertu bude audiovizuální projekce.

Bylo pro mne zjevením, když jsem v polovině šedesátých let slyšel koncert Tradional Jazz Studia, jehož styl i repertoár mne zaujal.

*Václav Malý, biskup
z knihy Pavel Smetáček: Jsem asi umí(r)něným tradicionalistou*

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2009 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

DIVADLO MIMO MÍSU

Umělecký soubor lidí se zdravotním postižením při DOZP Sulická

Jaroslav Pospíšil ZAPOMEŇTE NA TITÁNY

Volně podle románu F. Fühmanna „Prométheus“

Starý čas odchází... a nový se někde fláká.

Tragédie až antická.

Neděle 27. září 2009

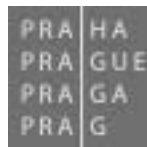
Režie: **Jaroslav „Červeňák“ Dolejší** / Scéna: **Petr Hrubý** / Kostýmy: **Klára Mimrová, Genesis, David Florian** / Choreografie tanečních scén: **Dáša Karbulková** / Šerm a bitevní scény: **Mgr. Marcel Básek** / Hudební mix: **Jarda Horváth** / Hrají: **Zdeněk Koťátko, Petra Jesenovcová, Eva Moravcová, Věrka „Pikaču“ Poláková, Karel Slezák, Richard Bihary, Jan Slobodník, Jan Macas, Jan „Žába“ Horváth, Dáša Karbulková, Jaroslav „Červeňák“ Dolejší, Stanislav Pokluda.**

Něco málo o nás

Jmenujeme se DIVADLO MIMO MÍSU, což je – pravda – poněkud zvláštní název. Přiznávám... zpočátku jsem si říkal, jestli jsme to kapánek nepřehnali. Přeci jenom – divadelní soubor „osob se zdravotním postižením“ a „mimo mísu“, z toho by mohla průměrnému liberálovi naskákat husí kůže zvicí pralinek. Nu, zeptal jsem se kolegů, odvážil jsem se k nadřizeným a ti říkali, že se jim to líbí... a poté, co zhlédli ukázky naší práce, dokonce prohlásili, že to i odpovídá realitě.

Poskytovatel čtyřletého
grantu na provoz:
Hlavní město Praha

Inscenace ČK jsou realizovány
rovněž s podporou
Městské části Praha 1

Partneři Činoherního klubu

www.radiohortus.cz

Redakce Činoherního čtení: Roman Císař, Petra Honsová, Radvan Pácl.
Foto: Pavel Kolský, Pavel Nesvadba, Pavel Štoll, Jiří Zykmund, Martin Sršeň,
archív Pavla Smetáčka, archiv Divadla mimo mísu.
Grafická úprava: Kateřina Skalníková.

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Suchý a Šlitr Co namalovali

kresby/litografie

od 2. 9. 2009 – 10. 10. 2009 / Úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ,
VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1 (vedle Činoherního klubu)

tel.: +420 222 210 268, tel./fax: +420 222 210 272

e-mail: galerie.smecky@ppas.cz

* **G a l e r i e**
s m e č k y